flacăra

ANUL XXVII - NR. 36 (1213) - 7 SEPTEMBRIE 1978

SĂPTĂMÎNAL EDITAT DE FRONTUL UNITĂȚII SOCIALISTE

Olari din Nord

În Nord e un cîntec tăios și sălbatec,
din Bistrița cerbii sorb încă
jăratec ;
Din lutul de-acasă olarii frămîntă
trecutele vremuri și oalele cîntă
Cu linia neagră stoarsă din noapte
prin palmele albe ca grînele
coapte...
Beția roții olarului sfarmă
un braț ruginit cu vreme pe armă
Istoria-i scrisă în ea ca-ntr-o carte
cu moarte de sînge, cu sînge
și moarte.
Din lutul de-acasă olarii frămîntă
trecutele vremuri și vremile cîntă
Cu linia neagră smulsă din noapte
prin palmele albe ca grînele
coapte...

ILIE ADELI ■

La Întreprinderea

de autocamioane Brașov

Din patru oameni, trei invață

Întreprinderea de autocamioane Brașov. Lucrează, aici, douăzeci și șase de mii de oameni. Cît un oraș. Dacă mai punem la socoteală și faptul că, de-a lungul anilor, au plecat din această intreprindere vreo cincisprezece mii, toți cu meserii bine învățate, înțelegem de ce munca în cadrul serviciului personal nu e tocmai ușoară. Pe lingă întreprindere funcționează, cum foarte nimerit arată inginerul Dumea Crăciun, o adevărată primărie, a cărei ocupație este, între altele, de a inregistra toate „intrările" și „ieșirile".

— În urmă cu 19 ani, din trunchiul întreprinderii noastre se desprindea „Rulmentul" Brașov, astăzi, la rindul ei, intreprindere binecunoscută. Mai tîrziu, prin 1965, din secția de agregate s-a desprins FMUAB-ul, iar anul trecut, din secția de cutii de viteze, intreprinderea de mașini agricole și subansamble din Sfîntu Gheorghe. Mai sint și alte exemple. Fluctuația s-a datorat însă și dezvoltării industriale a unor județe, pînă la un timp mai ră-

(Continuare în pagina 5)

DUMITRU ELIADE ■

Bacău, un oraș pentru toate anotimpurile

La rivalitate cu Iașii, care domină de pe colinele sale nordul Moldovei, Bacăul e capitala Moldovei de mijloc. Adică a unei Moldove, zic cei ai locului (și noi le dăm dreptate în absolut !), cu nu mai puțină mindrie istorică, cu nu mai palide frumuseți, cu nu mai subțire strălucire contemporană. E capitala unui județ a cărui hartă, în liniile-i mari, se suprapune peste vechiul „ținut" atestat pentru prima oară într-un hrisov al lui Ștefan cel Mare, mîndru ținut de munți și codri, dulce ținut de cimpii și ape, hartă de vechi brocart, cu tonuri singerii patinate, peste care se așază țesătura în fir scump, împletită de noii meșteri, cu savante motive decorative, implinind strălucirile celor vechi. Cînd.

(Continuare în paginile 12—13)

ILIE PURCARU ■

Sub semnul urgenței!

INVESTIȚIILE

Investiție dintre cele mai importante pentru județul Ilfov, I.I.S.Z. Urziceni a devenit proiect de execuție în anul 1973, urmînd să intre în funcțiune, după calculele inițiale, în anul 1975. Deja intîrziată, investiția a fost surprinsă de marea inundație a verii aceluiași an, apele Ialomiței ridicindu-se la aproape doi metri chiar în incinta fabricii și compromițind mașini și utilaje, construcții, întregul șantier. A fost criticat aspru amplasamentul așa

(Continuare în pagina 6)

DUMITRU GRAUR ■

MALA BEDIVAN ZAMFIRESCU — Portret de fată

Actualitatea

● Ansamblul folcloric de cîntece și dansuri „Hora" din județul Vaslui, laureat al Festivalului național „Cîntarea României", a plecat într-un turneu în Cehoslovacia pentru a participa la Festivalul cimpoierilor de la Strakonice ● Automatul pentru eliberarea tichetelor I.T.B. plantat în Piața Romană nu folosește în continuare la nimic, în ciuda clipitului inteligent al beculețului care te face atent că aparatul funcționează ● La Roman a intrat în fabricație strungul Carusel de mari dimensiuni dotat cu aparataj electronic de comandă și control ● La Fălticeni s-a terminat concursul pompierilor amatori din localitate. După probe viu disputate, pe primul loc s-au clasat pompierii de la Fabrica de P.A.L. și mobilă ● Specialiștii români in instrumental medical au realizat un aparat electronic pentru analiza singelui care efectuează operația respectivă într-un timp record ● Profitind de un frumos obicei de nuntă al locuitorilor din satul Bourei (Suceava) (potrivit căruia un nuntaș isteț poate fura pantofii miresei) Pavel Ciciu și-a propus, la nunta lui Ion Ochiană, să fure toate perechile de pantofi ale miresei. A fost oprit la vreme ● Pe vîrful Toaca (Neamț) a fost doborît recent recordul local în materie de uragane. Ultimul a avut o viteză de 140 kilometri la oră ● Siderurgiștii reșițeni au elaborat în plus, de la începutul anului, peste 25 000 tone fontă, cocs metalurgic, oțel și laminate ● Una dintre muncitoarele fruntașe de la I.L.F. Maramureș se numește Emilia Tancoți și lucrează la secția „pufuleți" ● În subteranele sectorului minier Vărzari al I.M. Voivozi (Bihor) au fost puse în funcțiune două noi complexe mecanizate, tip CMA-2, de fabricație românească ● Ioan Munteanu din Sibiu (str. Șerpuită nr. 25) se numără printre puținii fericiți cărora le-a venit pe țeava de la bucătărie un firav puișor de șarpe. I. M. și-a dat demisia și, plin de încredere, așteaptă în fața robinetului sosirea întregii familii a șerpișorului ● Ospătărița Valentina Lupu de la bufetul „Plaja 1 Mai" din stațiunea Amara vindea sticla de bere cu 50 de bani în plus. În medie, cam patru sute de sticle pe zi. Beneficiul personal, 200 de lei. Pe lună asta ar veni cam 6000 lei. Pe an, o „Dacia 1300" ● În ziua apariției acestui număr al revistei noastre, 40 de familii din Gura Humorului vor primi cheile noilor apartamente proprietate personală. Nu știm dacă și la aceeași oră ● În timp ce efectua o manevră cu un convoi de vagoane, mecanicul de locomotivă Petru Duca (C.F.R. Satu Mare) a observat un început de incendiu pe cîmpul de care se apropia. A oprit imediat garnitura și cu stingătorul de incendiu al locomotivei a localizat focul, evitîndu-se astfel paguba ● Începînd de astăzi, timp de trei zile, se vor desfășura la Poiana Brașov lucrările celui de al II-lea Simpozion privind controlul și atestarea calității produselor electrotehnice și electronice. În această scurtă perioadă toate televizoarele vor funcționa ireproșabil ! ● Dr. Alexandru Ciucă de la Institutul național de gerontologie și geriatrie este de curînd membru al Comitetului asociației internaționale de gerontologie pentru Națiunile Unite, organ consultativ pentru studiile întreprinse de O.N.U. în problema îmbătrînirii demografice ● Între pitoreasca localitate Rășinari și cabana Curmătura există tăblițe prin care sibienii se adresează turiștilor limpede și curat precum apa de munte : „Vă mulțumim că nu ați poluat apa".

Țăranul, calul și albinele

Țăranul român, **„subsemnatu Mihalache Stancu"**, din Studinița Oltului, scrie o declarație unei instanțe abstracte, de la care așteaptă dreptatea. Țăranul român Mihalache Stancu „fiind salariat la I.A.S. Studina din 1963 pînă în 1977, pe funcție de mecanic agricol". Și ca să fie mai în clar instanța, sărmanul Mihalache Stancu explică într-o paranteză care, după cum e desenată pe hîrtie, pare să-l fi costat multă trudă că e „tractorist".

Toate ar fi fost cum ar fi fost, dar omul a primit sarcina să „transporteze" muncitorii la cîmp, fapt pe care, după cum zice, l-a executat.

Dar, în jurul orei 10, muncitorii au cerut apă. Era 27 iunie și soarele trebuie să se fi înălțat pînă la unghiul primei fierbințeli.

Și țăranul român Mihalache Stancu a luat, trimis de șeful său, șareta cu calul, a adus apa, muncitorii au băut. Și, de aici, începe nenorocirea. Calul — că au văzut și oamenii — a răsturnat doi stupi de albine și, dintr-o dată nu s-a mai putut descurca printre albine și stupi, mai cu seamă că avea și șareta după el.

Și țăranul român Mihalache Stancu a văzut albinele „agitîndu-se" pe cal și, în condițiile date, Mihalache Stancu a făcut ce ar fi făcut orice erou : a sărit cu un cuțit să taie hamul calului, ca să-l salveze pe nenorocitul animal, ca să nu-l înțepe și să-l omoare albinele agitate și, poate, și pentru ca nimeni (nici chiar conștiința sa) să nu-i poată imputa lui, Mihalache Stancu, prăpădirea calului.

Trebuie să fi fost o imagine de coșmar absolut aceea în care un om, în luptă cu albinele trudea să scoată calul din ham și din moarte. În zadar! Calul a fost ucis de albine, calul a fost executat de purtătoarele mierii cărora le deranjase casele, stupii. El era mare, el, calul, dar ele, ele, albinele, erau multe.

Iar țăranul român Mihalache Stancu a trebuit să fie transportat la spital de urgență, căci brațul stîng și ochiul drept îi erau deja străine, datorită năvalei albinelor.

A urmat pensionarea. Dar ea nu s-a făcut „pe caz de accident de muncă". S-a făcut „pe boală obișnuită", parcă spre a-i resuscita lui Mihalache Stancu mîndria de a spune „eu nefiind bolnav niciodată".

Dar iată (transcrisă de noi cu exactitate) scrisoarea lui Mihalache Stancu trimisă unei instanțe de la care el așteaptă totul :

Declarație

„Subsemnatu Mihalache Stancu din com. Studina sat Studinița jud. Olt fiind salariat la I.A.S. Studina din anu 1963 pînă în anu 1977 pe funcție de mecanic agricol (tractorist).

(Continuare în pagina 2)

ADRIAN PĂUNESCU ■

DIN CUPRINS:

PITEŞTI:

Omul, anul şi pomul şi o mare citadelă industrială

Cine vrea, mai poate să prindă o jumătate din strada Teiuleanu şi strada Tîrgu din Vale, ultimele imagini ale fostului tîrg pitit printre dealuri, pe malul drept al Argeşului.

Am sub pleoape imaginea proaspătă a unei cascade de flori ce se revarsă pe treptele de marmură ale Casei de cultură a sindicatelor din Piteşti.

Privesc mozaicul încă proaspăt de pe zidul fabricii de pîine din zona industrială Nord, lucrare monumentală de mari proporţii şi după cum se spune, de o deosebită calitate artistică.

O ceaţă de praf trece peste expoziţia de flori, cunoscutul praf de şantier citadin, cu miros de pămînt răscolit, de caldarîm vechi, de ziduri bătrîne, de lapte proaspăt de var, de scîndură nouă, de aparate de sudură, de motoare şi utilaje folosite în construcţii, de beton, vopsea şi chit pentru ferestre. Peste mozaicul de pe care nu s-au ridicat încă schelele. trece, diafan, mirosul de pîine coaptă.

Simpozionul naţional al floricultorilor a avut loc în acest an la Piteşti ca un semn de recunoaştere că acest municipiu este şi un oraş al florilor.

Citadelă a autoturismului românesc şi a petrochimiei, întreaga noastră producţie de autoturisme de oraş se realizează aici. Aproape o treime din ţiţeiul nostru destinat prelucrării trece prin retortele acestei tinere şi moderne industrii. Citadelă a podurilor metalice de cale ferată, toate podurile metalice din ultimele două decenii de pe căile ferate române fiind construite aici. Oraş al motoarelor electrice, stofelor, pînzeturilor, garniturilor de mobilă, articolelor tehnice din cauciuc, al unei game largi de bunuri de larg consum. În numai 15 ani municipiul de pe Argeş a ajuns unul dintre marile centre industriale ale ţării. O treaptă de la care se porneşte. O producţie mai mare cu 13 miliarde de lei în 1978 faţă de anul 1975. În 1980 valoarea producţiei globale industriale va fi de două ori mai mare decît cea din 1975. Spor ce se va realiza atît prin punerea în funcţiune a unor noi capacităţi, cît şi prin creşterea productivităţii muncii, element ce va contribui cu două treimi la rezultatul material al acestui salt cantitativ şi calitativ.

Pe primarul oraşului îl întîlnesc în şantier, în acel loc unde se întîlneau pînă nu demult strada Craiovei cu strada Teiuleanu. Cu o cască de constructor, cu sprîncenele şi genele albite de praf. Ars de soare ca un ţăran pe ogor. Este timpul să mă apropii. O discuţie despre motorul „care nu bate bine" al unui excavator. De la mecanic de utilaje la mecanic de utilaje.

Piteştiul este un oraş de oameni harnici şi buni gospodari. De trei ori locul I pe ţară. Ultima distincţie pentru anul 1977. Faţă de care de pe acum s-a luat un important avans, dacă ne gîndim că pe primele 7 luni s-a realizat o producţie globală în valoare de peste 100 milioane de lei peste plan, că prevederile veniturilor proprii au fost depăşite la 30 iunie cu 2 265 040 lei, ceea ce face posibilă finanţarea altor acţiuni suplimentare. Valoarea muncii patriotice în ultimul an încheiat, peste 3 400 lei pentru fiecare locuitor.

— Care este argumentul dumneavoastră cel mai imbatabil ca să puteţi realiza o asemenea concentrare de forţe ?

— Asta este, le spun, casa noastră, cum ne-o concepem, ne-o facem, ne-o amenajăm şi ne-o întreţinem, aşa o avem şi ne bucurăm sau nu ne bucurăm de ea, aşa o lăsăm după noi.

— Rezultate ?

— Multe... Unele care se măsoară în metri cubi şi în lei. Altele pentru care nu s-au inventat unităţi de măsură.

Avem la îndemînă o listă lungă de realizări numărate şi măsurate : amenajarea pîrîurilor Bascov, Valea Rea, Găvana Mică şi Găvana Mare ; patru fîntîni pe strada Baloteşti, trei fîntîni pe strada Nucului ; muncă patriotică în valoare de 2 643 550 de lei la căminul de nefamilişti de pe strada Lînăriei, de 2 506 400 lei la Grupul şcolar de petrochimie, de 4 000 000 la construcţia bazinului de apă de pe strada Stadionului... 100 de brigăzi ale viitorilor locatari pe şantierele construcţiilor de locuinţe... 30 de străzi reparate... 34 de terenuri de joacă pentru copii... şi atîtea altele, la boabe mărunte, la metri, la lei... Şi, dincolo de toate acestea, ceea ce nu se poate măsura nici cu ziua, nici cu anul, nici cu pasul, nici cu cotul. nici cu banul : dragostea şi simţul de răspundere faţă de acest oraş, sentimentul angajării şi implicării în concepţia şi execuţia obiectivelor, creşterea rolului de producători dar şi de proprietari şi beneficiari a ceea ce se construieşte aici.

Dacă cineva vrea să cunoască vechiul tîrg tupilat între coline, nu are de mers cine ştie ce în trecut. De-abia s-au scurs vreo 15 ani de cînd, pe Strada Mare, treceau printre picioarele călătorilor şoareci cu pui în gură, la vremea cînd a început demolarea masivă a vechiului centru de dughene. Regretul principal al edililor este că nu au avut ce să păstreze. La stradă prăvălia, în curte lungul şir al camerelor de închiriat, cu intrare directă, cu ziduri subţiri şi pline de igrasie, cu sobă de tablă, lipsite de apă şi canalizare.

Cine şi-ar fi putut imagina un centru civic cu o arhitectură atît de modernă şi de personală ca cel de azi ? Cine şi-ar fi putut închipui cartierele Războieni, Craiovei, Trivale, Negru Vodă, Găvana I, Găvana II, Banatului şi petrochimiştilor, aproape fiecare cît oraşul de acum un sfert de veac, fiecare cu blocuri noi, cu străzi moderne, cu spaţii verzi şi cu toate dotările necesare, pe văile şi pe dealurile pe unde creşteau mărăcini şi păşteau caprele ?

Am citit undeva despre motivul de mîndrie al unei mari metropole europene în perimetrul căreia exista cîte un arbore la patru locuitori. La Piteşti, numai în anul trecut s-au plantat 120 000 de conifere, arbori şi arbuşti. Un copac pentru un locuitor într-un singur an. Omul, anul şi pomul. Plus 85 000 de trandafiri, 65 km de gard viu, 76 ha de gazon în acelaşi an. În acest oraş înconjurat de păduri, livezi şi podgorii.

Oraşul nou Piteşti, aflat încă în construcţie, cu o personalitate de pe acum bine conturată, nu a luat din cel care a fost decît oamenii, pe care i-a adus, fireşte, în altă condiţie economică socială şi urbană, nu a luat decît cîteva elemente din frumoasa arhitectură veche şi cîteva toponime.

Cine vrea să mai prindă o imagine a tîrgului de altădată mai are un prilej, de cîteva zile, de cîteva săptămîni. O jumătate din strada Teiuleanu şi toată strada Tîrgu din Vale, străzi de foşti prăvăliaşi, mai sînt încă în picioare.

Dar pe planşele proiectanţilor au crescut şi aici ansamblurile arhitectonice ale oraşului de mîine.

Cu o jumătate de oră înainte dispăruse sub moloz crama din gura tîrgului, cocătorii de pîine stăteau de vorbă în pauza de prînz cu cei cinci artişti plastici ai mozaicului de pe zidul fabricilor, s-a băgat apă în bazinele noi de înot din complexul Ştrand şi a ţîşnit apă în noile fîntîni arteziene de pe strada Bucureşti şi trec oameni cu vase spre izvorul cu apă de subteran de pe strada Crinului, care este şi o adevărată operă de artă, şi răsare iarba pe taluzul vechii artere de obor săptămînal şi reporterul încheie o discuţie alergată prin tot oraşul după primarul urbei.

Astfel arăta municipiul de pe malul drept al Argeşului, la mijloc de august. Pun aici data pentru ca pînă la apariţia acestor rînduri nu ştiu cîte camioane mai sînt încărcate cu moloz, cîte fundaţii se mai toarnă, cîtă iarbă mai încolţeşte, cîte flori mai dau în floare.

MARIN IONIŢA

Ţăranul, calul şi albinele

(Urmare din pag. 1)

În ziua de 27 iunie 1977 fiind repartizat să transportez muncitorii în cîmp cu remorca cu tractoru fapt ce l-am executat. Ajungînd la locu de muncă şefu de fermă mia încredinţat dea urmării împreună lucrarea efectuată de muncitori în juru orei 10 muncitorii au cerut apă. Sefu de fermă ma trimes să iau apă la capătu tarlalii se afla şareta cu calu şi tot odată de-a lungu tarlali se afla o stupină de vro 100 de stupi, după ce-au băut muncitorii apă şareta cu calu am duso departe de stupi 200—300 m. După 20—25 minute oamenii care au ieşit mai întîi la marginea porumbului au văzut calu în stupină răstornînd 2 stupi sprijinindu-se şareta în stupi. Albinele s-au agitat pe cal iar eu avînd un cuţit în mînă am alergat să tai hamu calului pentru al salva, albinele s-au agitat şi pe mine a mai venit încă un băiat în ajutor Mărin Floarea care a primit şi el inţepături mai puţine, după ce m-au inţepat albinele am fost transportat cu maşina la dispensaru Studina de unde am fost transportat de urgenţă cu salvarea la Spitalul unificat Caracal, fapt ce mi-a dăunat vătămarea corpurală, braţu stîng şi ochiu drept. După 90 de zile spitalizare am fost propus la pensie întrucît conducerea I.A.S. Studina nu mi-a întocmit dosaru corespunzător, schimbîndu-mi funcţia de mecanic agricol la pompagiu funcţie pe care nu o recunosc şi n-am lucrat-o niciodată. Intocmirea dosarelor nu s-a făcut conform certificatelor medicale pe accident de muncă sau în legătură cu munca mi s-a întocmit dosaru pe boală obişnuită ne fiind bolnav niciodată.

Mihalache Stancu".

Mihalache Stancu, tractorist, a devenit deci pompagiu, „funcţie pe care n-o recunosc".

Cu capul şi corpul încă vuind de acele teribile mici răstigniri ale albinelor, Mihalache Stancu cere, pe bună dreptate, să-şi aducă şi cei în drept aminte de felul în care a trebuit să iasă la pensie.

Tristă e scrisoarea dumneavoastră, ţăran român Mihalache Stancu ! Subiect de nuvelă, nu alta ! „Declaraţie" îi zice omul, scrisorii sale, care se încheie stîngaci, fără să ceară nimic, doar semnînd. Ce să ceară ? Ce ştie el să ceară ?

Nădăjduim că situaţia aceasta va încăpea pe mîna unor albine lucrătoare, nu pe a unor trîntori.

Luptînd să taie hamul calului, invadat de albine, ţăranul astăzi pensionar Mihalache Stancu aşteaptă să-i taie cineva hamul în care a fost pus.

Dreptate pentru Mihalache Stancu, omul care de dragul de a salva un cal şi de dragul ideii de eroism, s-a lăsat cotropit şi scos din muncă de albine.

Se cheamă Vinţu de Jos, dar prin tot ce a realizat stă sus, în fruntea comunelor celor mai harnice

Dintr-o ştire apărută în presa zilelor trecute, am aflat că în urma rezultatelor întrecerii socialiste pe anul 1977, între consiliile populare municipale, orăşeneşti şi comunale, întrecere desfăşurată sub conducerea organizaţiilor locale de partid şi de stat privind îndeplinirea şi depăşirea sarcinilor de plan, social-culturale, buna gospodărire şi înfrumuseţare a localităţilor, una dintre comunele care s-a clasat pe locul I primind prin Decret prezidenţial «Ordinul Muncii clasa I», a fost şi comuna Vinţu de Jos din judeţul Alba.

A doua zi, la una din primele ore ale dimineţii, ne aflam în comuna Vinţu de Jos. Drumul pînă în centrul comunei şerpuieşte prin lanuri de porumb dat proaspăt în spic, apoi pe lîngă case noi, aşezate în grădini pline cu flori multicolore.

La sediul consiliului popular îl găsim pe **Ioan Sasu**, primarul comunei, secretarul comitetului de partid, pe **Ion Piclisan**, vicepreşedinte al comunei, pe **Mihai Iovan**, secretar cu probleme de propagandă şi pe **Gheorghe Cornescu**, profesor la şcoala generală din comună, directorul căminului cultural. Pe masa de lucru zeci de planşe, dosare şi machete, transpunînd în miniatură comuna Vinţu de Jos, ne dezvăluie dezvoltarea în viitor a aşezării.

— Bună dimineaţa ! Ce-i nou pe aici ?

— Ce-i nou ? răspunde primarul — păi, mai nou ca ştirea de ieri nu avem... Am obţinut „Ordinul Muncii clasa I", pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, social-culturale, pentru buna organizare şi înfrumuseţarea localităţii.

— Ce înseamnă acest lucru ?

— Pentru noi, foarte mult. Înseamnă recunoaşterea muncii şi efortului nostru de ani de zile.

Dacă vreţi, notaţi că această comună, Vinţu de Jos, este formată din 18 sate avînd o suprafaţă de 80 de kilometri pătraţi. Este atestată documentar din 1219, iar în prezent cei 5 700 de locuitori ai comunei — români, maghiari, saşi — işi desfăşoară activitatea în C.A.P., în atelierele de prestări de servicii din comună. Mulţi tineri muncesc sau îşi termină studiile în Alba Iulia, Cugir sau Orăştie.

— Ce a însemnat anul 1977 pentru comună ?

— Aş începe cu agricultura. Anul trecut am primit „Ordinul Muncii clasa I" pe judeţ realizînd o recoltă de 5 200 kg de grîu la hectar. De asemenea am ocupat locuri fruntaşe şi în cultura porumbului, a sfeclei-de-zahăr şi a cartofului. Avem şi un puternic sector zootehnic, care la ora actuală şi-a depăşit planul cu 144%. Pe lîngă toate acestea activează şi un puternic sector de prestări. Se confecţionează tuburi pentru canalizare, borduri pentru şosele, ţiglă şi articole de mase plastice.

Prin munca voluntară, prin antrenarea tuturor cetăţenilor am reuşit să alimentăm cu apă potabilă o parte din comună. Astfel, pe lîngă gară existau 7—8 izvoare. Am reuşit să le captăm, construind un bazin de mare capacitate, filtre, decantoare, iar acum o parte din comună are apă la robinet. Am redat agriculturii zeci de hectare de pămînt fertil, pe care băltea apa. Anul acesta vom extinde reţeaua de apă potabilă şi ne gîndim deja la proiectarea şi construirea instalaţiilor de termoficare. Acest lucru îl discutam acum.

Seara, tîrziu, am plecat din comuna Vinţu de Jos regretînd că ziua are numai 24 de ore, că nu am putut să consemnez toate realizările pe care oamenii muncii de aici, din această comună, situată la 12 kilometri de Alba Iulia, o fac să arate ca un nou cartier al oraşului, cartier despărţit de acesta doar de cîţiva kilometri de şosea şi lanuri de porumb.

BOGDAN MARIAN

Traian Brădean — Mineri din Hunedoara